

—Oh no, jo no hi pujo perquèl menjarieu tot y no m'en deixariu gens pera mi.

—Si, si, que t'en deixarem!

—Per fi l'Os pujà a dalt de l'alzina. Quan va esse una mica alt, cridà:

—Ja'l veí, ja'l veí! Però m'en teniu de deixar.

—Si, si, no tinguis por ja t'en deixarem!

Lo petit que ho sentia tot, enfilat a una branca, ja no pensava en ferse rich, tot esperverat, tremolava

de por, pujava, pujava sempre mes amunt, fins que l'alonso lo va atrapar, lo prengué per una cama y'l feu caure. Lo vant menjar y engullir sense tocar a terra.

Cúita, baixa alego, cridaven las bestias al alonso, que t'en guardem la teva part.

Pero quant l'alonso baixava per la soca de l'alzina, ja no'n quedava gens.

Traduit per M. V. B.

TEATRE DEL «CENTRO DE LECTURA»

Totas las funcions que fins are s'han efectuat, s'han vist favorescudas per nombrosa concurrència, lo que prova que aquesta mena de espectacles arrelarán en nostre «Centro».

Las obras posadas en escena desde'l dia en que escriguerem nostra anterior Crónica son las següents:

Dia 29 de Maig.—«Cosas del oncle», «Lo ninot de mollas» y «Als peus de vosté».

La primera d'aquestas comedias fou executada per la Srta. Basseda y'ls Srs. Lopez, Sugrañes, Llonchs, Bartolí y Andreu. Aquest ultim s'encarregá de son paper a darrera hora per substituhir al Sr. Rossell que per haverse sentit malalt no pogué treballar en dita funció.

En «Lo ninot de mollas» hi treballaren a mes de la Srta. Basseda, los Srs. Sugrañes y Gassol, y en la divertida comedia «Als peus de vosté» la senyoreta Basseda y'ls Srs. Sugrañes (F.), Lopez y Sugrañes (S.).

Dia 2 de Juny.—«Lo cercol de foch» y «Cel rogent».

Lo conegut drama d'en Pitarra es una d'aquellas obras que sempre agradan al publich, y aixó feu que la concurrència á n'aquesta funció fos nombrosissima.

De la execució de dita obra n'estavan encarregada la Srta. Basseda, la Sra. Galtés y'ls Srs. Lopez, Sugrañes (F.) y Sugrañes (S.), los que ab son ben entés treball, conseguiren arrencar forts aplaudiments en lo final de tots los actes y en las escenas culminants del drama.

Ab la comedia de l'Aulés «Cel rogent» lo publich hi passá una estona ben divertida.

Dia 5 de Juny.—Accedint la Secció de Teatro, á lo demanat per varis Srs. Socis del «Centro», se posá per segon cop en escena lo magnífich drama de l'Iglesias «Lo cor del poble» que obtingué una execució tan perfecte com en la primera representació.

Per fi de festa's posá en escena la vistosa comedia d'en Millá «La capseta dels petons».

Dia 12 de Juny.—«Maria-Rosa» y «La sala de rebre».

Numerosa fou també la concurrència qu'assistí á n'aquesta funció, malgrat lo vent molest que's deixava sentir.

L'aplaudida tragedia del eminent dramaturch don Angel Guimerá, fou posada en escena ab tota la propietat que permet las dimensions del escenari y executada per las Sras. Basseda y Galtés y'ls Srs. Lopez, Rossell, Riba, Llonchs, Sugrañes y Bartolí. «Maria-Rosa» es una obra d'empenta, de difícil execució; mes, malgrat aixó, tots quants en ella prengueren part sortiren ben ayrosos de sa tasca, especialment la Srta. Basseda y'ls Srs. Lopez y Riba que tingueren tots, moments molt felissos conseguint emocionar de debó á la concurrència.

«La sala de rebre» fou posada en escena també ab molt bon acert, distingintshi tots quants hi prengueren part.

Fulls ⁽¹⁾

A.....

—Tu ets ma rosada... la rosada quem refrescal cor... quem treu la febre dels llavis... que extingeix la set quem crema. Tu ets la rosada dolça.

Tos ulls me fant pensar amb el cel i la mar, en llacunes delitoses i en montanyes llunyanes... am belleses sols somniades i endevinades pels poetes vistes en lspellisme de la fantasia.

Els lliris, gessamins i azutzenes envejen la blancor de tos pits xamosos... les roses, clavells i dalhies t'envejen tos llavis encesos que demanen frescor; els lliris blaus i les flors de lothus voldrien tindrel blau de tos ulls somniadors....

(1) Del llibre en preparació "Fulls"

L blanc de ton sí, es mes bonic quel blanc de lliri i roses blanques... quel blanc de la scuma que fant les onades quand se descapdélleñt allá a la platja... que'l marbre i que la neu. Tes carns sourosades sont mes hermoses que les hortensies i les flors totes. Ah! no hi ha flors com tes carns asetinades...

Sguardant tos ulls de mirada dolça he pensat am flors; sentint ton dolç balé he gaudit del paradís; tocant tos cabells rossos d'àngel m'hei cregut al cel; abraçant-te hei sentit al cos bullir las sangs, al foc del amor.

¡Ah! vina! Vina aquí a mos braços, fes-me petons, abraçe-m, streny fort, quels nostres cors glateixint al unissó, cantem una cançó al Goig, un hymne a la Vida, volem cap altres mons, cap al plaher eternal en el frenesí. Ah! deix que t'estimi, deixem plorar plorar d'amor i de gaubança, deix que'm torni un nin, i deixem adorar-te que ets ma Deesa.

LO MORESC I LA JONÇA

(FAULA)

Un moresc ergullós i altivol, a una humil jonça qu'hi havia aprop seu, vora d'un rec eixes paraules li endressava:—Fuig d'ací, jonça miserable, fuig de mon redó. ¿A qué has vingut a fer aci sent-hi jo, res més que nosa!... Jo soc grand, quand naixo ja soc més que tu, a mi mai arrivarás, mai tindrás mes amples fulles, mai tindrás mon alçada.—Que hi fá, digué la jonça tota alegroia, jo soc feliça am mes tendres fulletes i no t'envejo.

Finida la conversa, vingué la nit nuvolosa i am la

nit forta tempesta. El núvols bramulaven am tròns furiosos. Els tròns semblaven veus de Deus irats il torb tot sverat s'arremolinava. La pluja barrejada am pedra, queia afurienta i com scombria que bat lo vent, tot lo moresc feia tremolar, decantar i caure en terra, trencant-lo i desarrelant-lo tot. Lo cel se squeixava en llamps i a sa claror rojenca semblava'l camp un mar encés de soptades flames il vent xiulava arreu movent i ajaient lo camp del moresc altiu com volguentse venjar de ses ergulloses paraules... i se sentia com un reny la cançó mascle i potentia de la torrentada que devallava udolant com fera enrogallada.

I al endemá al matí al eixir lo sol se vegé lo moresc ajagut a terra com campament de gegants vençuts mentres la jonça tota cofoia ufana i aixerida s'aixecava a rebre'ls rajos del sol hermós.

¡Oh home! no siguis mai ergullós ni mai dels humils t'en burlis, apren l'exemple del moresc i la jonça, que pot vindre un mal oratje en ta vida, i succeir-te lo mateix qu'al moresc altivol.

M. V. B.

MAGALI

(CANT PROVENSAL POPULAR)

¡O Magali-ma tant amado
 Mete la testo au finestroun
 Escouto un pau aquesto aubado
 De tambourin e de vioulun:
 Ei plen d'estel-lo a per amount
 L'auro es toumbado
 Mai lis estel-lo palíran
 Quand te veiran.

MISCELANEA

La Junta de nuestra Sociedad, ha acordado formar en el salón de actos, una extensa galería de reusenes ilustres.

La inauguración de la misma tendrá lugar muy en breve con la colocación del retrato del célebre general Prim, cuyo retrato es obra de nuestro buen amigo y paisano el celebrado pintor D. Pablo Olive-lla, que ha querido honrar nuestro «Centro» con una nueva obra de su pincel y de la cual nos ocuparemos oportunamente con la extensión que merece.

El mentado acto revestirá gran solemnidad á cuyo objeto están haciéndose los preparativos necesarios.

Son en gran número los socios que han ingresado en nuestro «Centro», durante el presente mes, apro-

vechando la ocasión de poder ingresar sin pagar los correspondientes derechos de entrada.

La Sección de teatro de nuestro «Centro», organizó uno de los dias de la pasada quincena, una cena íntima que tuvo lugar en una de las salas del Café Restaurant de París, y á la cual concurrieron á más de la comisión de teatro y Secciones dramática y lírica, los individuos que componen la Junta de Gobierno del «Centro», y algunos Sres. socios que desinteresadamente tomaron parte activa en la construcción del teatro.

Durante la cena, reinó gran animación, pronunciándose al descorcharse el Champagne entusiastas brindis para la prosperidad del teatro cuya inauguración se celebraba.